

Հովհաննես Թումանյան

Ծագումն

Ելնում է ահա նագելի փառքով
Հոգուս խորքերից իմ նոր դիցուհին,
Պճնած կուսության ճերմակ պսակով,
Վառվելով իր սուրբ շողերի միջին:

Ելնում է շռայլ իր փառքից շիկնած,
Ցուրն աչքերը գետին խոնարհում,
Թեև նրանց մեջ երկնքից ծագած
Ամենից պայծառ ճաճանչն է բերում:

Թռչում են երգերս նրան ընդառաջ,

Ցնորքներս աշխույժ պարում են իր շուրջ,
Թռչում են և ես իմ բախտից հարբած
Ու կյանքը թեթև թվում է անուրջ:

1908